

Bolest djeteta – iskustvo povjerenja

Sinoć me moja dobra, intuitivna prodavačica iz kvartovskog dućana odmjerila od glave do pete i upitala: - Što ti je danas? Nisi dobre volje? Nisi razgovorljiva kao inače...

Osmjehnula sam se iz pristojnosti, makar mi do smijeha nije bilo i odgovorila joj: Da, nisam ti baš najbolje, Dječak mi je opet u bolnici...

Već četvrti put prolazimo isto iskustvo. Ono što drugoj djeci završi kao obična viroza ili eventualno bakterijska infekcija koju kod kuće izliječi antibiotik, mom se djetetu vrlo često zakomplicira i krene u sepsu. Prije dva mjeseca 15 je dana ležao u bolnici s vrlo lošim nalazima. I nikada neću zaboraviti to iskustvo, ne samo u fizičkom i emocionalnom, nego i u duhovnom smislu.

Kada nam dijete ostane u bolnici, postavljamo si stotine pitanja. Kako, zašto, kada... i jesam li to mogla spriječiti? Jesam li nešto krivo napravila? Ponekad padnu i optužbe među mamom i tatom – nisi ga smio/smjela voditi po hladnom/vlažnom, trebao/trebala si mu obući onu odjeću, a ne drugu.... i slične stvari. Sve dolaze iz našeg straha i nemoći da kontroliramo sve...Čak bismo i bolest htjeli kontrolirati.

Kada je Dječaku bilo najteže i kada su mu nalazi bili najlošiji, medicinsko osoblje, koje se zaista trudilo olakšati mu boravak u bolnici, podiglo je svojevrsni zid, blokadu svježih informacija prema nama roditeljima. Sestre su se držale pomalo uplašeno, čak i liječnici koji nisu direktno liječili Dječaka ništa nam nisu govorili. A mi smo stajali kraj njegove postelje i promatrali kako se neprestano određuju neke nove pretrage, kako ga se šalje u različite zgrade na dodatne preglede, kako se mijenjaju različiti lijekovi...Kao da svi lutaju i čekaju da nešto od svega toga „upali“. I opet me prožeo onaj osjećaj nemoći. Ovaj puta bio je opipljiv - strah osoblja od njihove vlastite nemoći. Pred tajnom bolesti, preživljavanja, loših nalaza lijekovima unatoč. Jer, očigledno, ni lijekovi ne pomognu uvijek.

Noću sam naslonila glavu na metalnu ogradicu Dječakova bolnička kreveta i upitala Onoga koji daje život mome djetetu:

Gospodine, jesam li ti ga dovoljno predala?

Predajem ti ga svaki dan, od trenutka začeća, predan ti bijaše u porodu, svaki je podoj njegov bio predanje Tebi, svaki je dan novo predanje. Ali očito ne dovoljno, kada me je sada toliko strah... Da ga ne izgubim...Da ćeš mi ga uzeti...

Ipak, osjećam da mi je tako potrebno to iskustvo nemoći. Kada ga spoznam i kada na njegovo mjesto u svoje srce ponovno i s najvećim mogućim povjerenjem usadim riječi molitve, one što se u jurnjavi svakodnevnog života tako lako negdje izgube, a te su da *Tvoje ruke, Gospodine, oblikovaše moje dijete, da si mu Ti izvor i k Tebi ide*, onda se nemoć raspada.

I moja, roditeljska, i nemoć osoblja. Prestajem osuđivati, tražiti mane onima koji skrbe o mom djetetu. Prestajem osuđivati i samu sebe što sam ga jučer izvela van, a bilo je hladno.

Molitva mi ponovno osvijesti da nismo ni ja, ni moj muž gospodari života svojega djeteta.

Nisu to ni lijekovi ni liječnici s najvišim titulama.

Jednostavno znam da Dječak raste iz ruke Očeve. Moj miljenik i moj anđeo je svima nama samo posuđen.

Mama K.